

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně **R. K.**, zast. advokátem JUDr. Jiřím Mazalem, se sídlem AK tř. Národní svobody 21, Písek, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství, Pozemkovému úřadu v Písku**, se sídlem Písek, Otakara Ševčíka 1943, **za účasti** 1) PhDr. L. D. a 2) I. H., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 4. 2004, č. j. 10 Ca 1/2004 – 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka napadá výše označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti nečinnosti žalovaného z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Namítá, že soud rozhodl na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, když vycházel ze zjištění, že rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2003, č. j. PÚ/8415/3/92-Kh bylo rozhodnuto o celém uplatněném restitučním nároku stěžovatelky. Výroky a) až d) rozhodnutí bylo rozhodnuto o vlastnictví stěžovatelky a dalších oprávněných osob celkem k 63/75 celé původní pozemkové parcely č. 916/1 v k. ú. P. o výměře 7412 m², tzn. že bylo rozhodnuto celkem o 21/25. O vlastnictví 4/25 nebylo v den rozhodování krajského soudu žalovaným rozhodnuto. Stěžovatelka požaduje,

aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že její podstatou je stanovení podílů nemovitostí, o nichž pozemkový úřad rozhodl dne 16. 6. 2003, č. j. PÚ/8415/3/92-Kh opraveného dne 19. 4. 2004, č. j. PÚ/8415/3/92-Kh (oprava byla provedena pro upřesnění a odstranění složitosti ve formulaci podílů, která by mohla být považována za vágní). Je přesvědčen, že bylo rozhodnuto o celém restitučním nároku a podíly nemovitostí byly stanoveny správně. Kasační stížnost považuje za bezpředmětnou a navrhuje její zamítnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatelka se domáhala žalobou ze dne 6. 1. 2003, aby Krajský soud v Českých Budějovicích uložil žalovanému ve věci vedené pod č. j. PÚ/8415/2/Šv vydat ve lhůtě 30 dnů rozhodnutí o vlastnictví k původní pozemkové parcele č. 916/1 v k. ú. P. Dále bylo z písemností zjištěno, že žalovaný vydal dne 16. 6. 2003 rozhodnutí č. j. PÚ/8415/3/92-Kh, kterým byly určeny spoluvlastnické podíly stran pozemkové parcely 916/1 v k. ú. P. stěžovatelky a ostatních spoluvlastníků. S takto vymezenými podíly stěžovatelka nesouhlasila, resp. v žalobě podané proti tomuto rozhodnutí tvrdila, že nebyl vyčerpán celý restituční nárok. Krajský soud v přezkumném řízení s jednáním za účasti stěžovatelky zjistil, že námitky nejsou důvodné a v odůvodnění rozsudku vyčerpávajícím způsobem vyložil, jak bylo ve výrocích a) až d) napadeného rozhodnutí pozemkového úřadu rozhodnuto, přičemž sumarizací obsahu výroků a) až d) odůvodnil, že bylo rozhodnuto o celém uplatněném restitučním nároku. Co se týče námitek ohledně správnosti výše jednotlivých podílů spoluvlastníků, soud správně uzavřel, že tuto otázku přísluší přezkoumávat tzv. civilním soudům. Předmětem přezkoumání soudu tedy mohla být pouze otázka, zda správní orgán ve věci stěžovatelky rozhodl nebo byl nečinný.

Ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpá, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu; k vynucení jiného konání správního orgánu, než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení tak ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., nikomu žalobní legitimaci nezakládá a není založena pravomoc soudu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, ochranu poskytovat a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést.

Žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný ve vydání rozhodnutí, kterým má být rozhodováno o právech nebo povinnostech. Není přitom podstatné, zda absentujícím rozhodnutím má správní orgán rozhodovat o subjektivním veřejném právu žalobce, nebo o jeho soukromoprávní věci, neboť ze vzájemného vztahu části třetí hlavy druhé dílu prvního (řízení o žalobách

proti rozhodnutí správního orgánu) a dílu druhého (ochrana proti nečinnosti) vyplývá, že jde o dva samostatné druhy řízení a každý z nich se spravuje samostatně vlastními procesními pravidly navazujícími na (pro všechny druhy řízení ve správním soudnictví společná) obecná ustanovení o řízení, upravená v části třetí hlavy první s. ř. s.; úprava zvláštních ustanovení o řízení (hlava druhá části třetí s. ř. s.) spojuje oba díly „jen“ legislativní zkratkou obsaženou v § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy tím, co je třeba považovat za „rozhodnutí“. Z ustanovení § 68 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 2 s. ř. s. je třeba dovodit, že jen v řízení o žalobě proti již vydanému rozhodnutí, kterým správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, má být žaloba odmítnuta a žalobce odkázán na podání nové žaloby podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném po 1. 1. 2003; pravidla o řízení proti nečinnosti takový (ale ani žádný jiný) důvod nepřipustnosti žaloby neobsahují.

V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu jde v podstatě o „výzvu“ k vydání meritorního rozhodnutí, které správní orgán opomenul nebo odmítl vydat. Pokud správní orgán meritorní rozhodnutí stran výše spoluvlastnických podílů k nemovitosti vydal, není postup dle § 79 s. ř. s. důvodný. Skutečnost, že stěžovatelka s obsahem takového rozhodnutí nesouhlasí a sama o sobě nemůže důvodnost žaloby ve správním soudnictví založit.

Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu; v opačném případě žalobu zamítne (§ 81 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodoval dne 7. 4. 2004, tedy až poté, kdy již bylo správním orgánem ve věci rozhodnutí vydáno, nebyl dán důvod k uložení opatření proti jeho nečinnosti; soud proto postupoval v souladu s ust. § 81 odst. 3 s. ř. s., když žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, přičemž vady vytýkané stěžovatelkou neshledal, a proto kasační stížnost postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu